

tage et saadant Omfang, at de blive en ufravigelig Betingelse for at kunne blive Officer derved. Vi nære ingen Tvivl om, at Officerer af Artilleriet og Ingenieurkorpset ville have en særegen Interesse for at følge Videnskabens Udvikling og navnlig ogsaa for at deltage i Undervisningen i Officersskolens ældste Klasse, men derfor at udelukke saadanne Mænd, hvis Anlæg nu en Gang ikke er videnskabeligt, men som derfor vel i rigt Maal kunne fyldestgjøre en Plads ved Artilleriet, vilde man anse for at være meget uheldigt. — Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Freyeriksen) fremkom med nogle Indvendinger imod det Princip at udtage Befalingsmandslever af den værnepligtige Klasse, men det ærede Medlem viste os ikke nogen fremkommelig Vej til at kunne undgaa det. Det ærede Medlem opstillede nemlig paa den ene Side den Fordring, at Beføstningen ved Hæverordningen maa nedsettes, og paa den anden Side gav han Anvisning paa, at her var et Punkt, hvor vi kunde gjøre Indrømmelser med Hensyn til et forøget Antal af faste Befalingsmænd og hvervet Mandskab til de særlige Baaben. Det ærede Medlem er sig vist ikke ganske bevidst, hvilke Konsekventer en saadan Ordning vilde have. Skulde man gaa ind paa hvervet Mandskab til de særlige Baaben og paa en Forøgelse af Antallet af de faste Befalingsmænd, tror jeg, det ærede Medlem maatte skyde en hvid Pind efter enhver Besparelse ved vor Hæverordning; Beføstningerne vilde da meget betydelig gaa ud over de Beføstninger, hvorom der nu er Tale. Den Anvisning, det ærede Medlem gav paa at anvende Svervingsprincippet, kan jeg selvfølgelig heller ikke paa nogen Maade tilraade det ærede Thing at gaa ind paa. Der har tidligere været stridt saa meget derom, med saa mange Grunde og af mange forskellige Hensyn, at jeg troede, Opfattelsen af dette Spørgsmaal nu var flaaet saaledes fast, at der ikke længere kunde roffes ved vor Anskuelse i saa Henseende. Det har forøvrigt ikke været Flertallet ubejendigt, at den tvungne Udtagelse af Underkorporaler har vaft ikke saa lidt Anstød i Beføstningen, og kunde man komme ganske bort derfra, tvivle vi ikke om, at det vilde blive modtaget med Tilfredsstillelse. Flertallet har imidlertid erkjendt, at det ikke lader sig gjøre ganske at komme bort derfra, med mindre vi komme ind paa den Vej, det ærede Medlem anbefalede at gaa; men det har søgt i en meget betydelig og væsentlig Grad at indskrænke dette Princip. Man har saaledes for det Første indskrænket det kvantitativt, thi medens man nu udtager omtrent $\frac{1}{6}$ af det indtalte Mandskab, foreslaa vi paa den Maade kun at udtage $\frac{1}{15}$, hvilket beror derpaa, at vi tiltræde Krigsministerens Forslag om at lade Underkorporalerne blive hjemsendte sammen med det øvrige Mandskab og altsaa lade dem nøies med den Uddannelse, de kunne faae jevnside med

kruttskolen. Den Femtendebel, som vi maa gaa ind paa at lade blive liggende inde til Tjeneste, foreslaa vi imidlertid desuden stillet paa en saadan Maade og Lønnet saaledes, at den Byrde, som denne Tvang foranlediger, vil blive ringere, end den nu er for Underkorporalerne. Underkorporalene tjener nu for en Lønning, som ikke er væsentlig forskjellig fra den Meniges, og han indtager en Stilling, som jeg endog finder endnu uheldigere end den Meniges, fordi han ikke ret veed, om han er at anse for Befalingsmand eller ikke. Jeg vilde for mit Vedkommende saaledes meget foretrække at tjene som Menig fremfor at tjene som Underkorporal. Hvad derimod angaar de Befalingsmandslever, som Flertallet foreslaar udtagne i et Antal af 400, er Meningene at stille dem som virkelige Befalingsmænd, dels som Korporaler, dels som Lieutenanter, og at lønne dem saaledes, altsaa at stille dem paa en saadan Maade, at de væsentlig kunne dække Omkostningerne ved Opholdet i Kjøbenhavn, hvorved Byrden i en særdeles høj Grad bliver lettet. Man vil maasse indvende, at denne Byrde fortrinsvis kommer til at hvile paa de dygtigste Kræfter, paa de bedste og, hvorfor ikke, paa de mest bandede Elementer af den værnepligtige Befolkning, men dette Hensyn har ikke afkræftet Flertallet. Vi have erkjendt, at Værnepligtsbyrden rettelig maa kunne fortaas saaledes, at enhver Borgers Bøner ere værnepligtige lige over for Fædrelandet, og den, som er i Besiddelse af større Bøner, vil ogsaa med Rette kunne komme til at bære en forholdsvis større Del af Værnepligtsbyrden end den, der har mindre Bøner. Man gaar dernæst ogsaa ud fra, at de, der ere i Besiddelse af større Dannelses, ogsaa ville være i Besiddelse af en større Erkendelse af deres Pligter lige over for Fædrelandet, og naar man i Hæverloven af 1867 aabenbart gik ud fra den Forudsætning, at Folk af disse Klasser vilde have en saa levende Fædrelandskærlighed, at de frivillig vilde paatage sig en saadan Byrde, kan det kun beklages, at denne Forudsætning har viist sig ikke at holde Stik; dette giver os imidlertid kun Motiv til at paalægge den Pligt, som man havde troet vilde blive overtaget frivillig, som en Tvang. Jeg tror, at det Standpunkt, som Flertallet indtager, i fuldeste Maal kan forsvares, idet det overhovedet maa erkendes, at Værnepligtsbyrden som saadan ikke kan fordeles absolut ligelig. Vi maa erindre, at de, som der her er Tale om at udtage til fortjat Tjeneste til Uddannelse til Befalingsmand, ikke endda komme til at gjøre saa lang Tjeneste som de, der ere udførene til Rytteriet, og ved denne Tjenestetid kan Flertallet fremdeles ikke Andet end tilraade at blive staaende. Den, der er udførene til Rytteriet, ligger i 21 Maanedes inde til en meget streng Tjeneste og for en meget ringe Løn, hvorimod de, der foreslaas udtagne til Befalingsmand, komme til at indtage en forholdsvis behagelig Stilling og komme til at ligge